

at betale nogen Skat til den Kommune, hvor de har deres Fortjeneste. Jeg erkender, at Folketinget har forringet denne Bestemmelse betydeligt, idet der tilføjes, at denne Skat dog kun maa tages af den Del af disse Indkomster, der overstiger 2,500 Kr.; det vil jo da blive noget mindre. Dertil kommer endvidere saadanne, som er Medlemmer af Bestyrelser, Repræsentantskaber eller lignende for nogen i den anden Kommune stedfindende Virksomhed. De skal ogsaa kunne inddrages under den mellemkommunale Skat. Det ene med det andet vil bevirke, at Erhvervsskatten vil kunne give et noget større Udbytte, end den hidtil har givet, men det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem nævnede, at dermed er ikke alle tilfredse, og som Følge af en ganske omfattende og ihærdig Agitation har Tilslutningen til denne Misfornøjelse efterhaanden antaget større Former. Vi har tidligere i den Henseende faaet en Henvendelse fra en hel Del Kommuner, og var der nogen som helst Udsigt til, at dette Forslag kunde gennemføres i denne Samling, vilde vi antagelig faa saadanne Henvendelser igen, hvori man vilde sige: Det er dog skrækkeligt! Skal vi nu til at have indført Stavnsbaandet igen, saa vi ikke maa flytte hen og bo, hvor vi vil, uden at skulle straffes derfor. Jeg tror ikke, at nogen vil mistænke mig for, at jeg skulde føle mig som særlig Repræsentant for Købstæderne, men i dette Tilfælde forekommer det mig, at man vil gøre Købstæderne Uret, dersom man for at gavne ikke saa meget disse Landkommuner selv som de enkelte, der flytter derud og derved sparer Skat, vil opretholde dette Forhold. Erhvervskommunerne, som i dette Tilfælde væsentligst er Købstæder, har et billigt Krav paa; at man retter ved dette Forhold. Jeg kan meget godt forstaa, at den, der f. Eks. har boet i en By, hvor de svarer 10 pCt. Skat, og nu er flyttet ud i en Landkommune tæt ved Siden af, hvor han maaske slipper med 1 Procent eller lidt over, kan synes, at nu har han det godt; nu sidder han paa Flæsket, og der var det rart at blive siddende. Men jeg synes ikke, at man med Rette kan sige, som den ærede foregaaende Taler sagde, at man maa vel gøre Ret til den ene Side, men ikke Uret til den anden, og dermed mene, at man ikke maa gøre Uret mod disse Mennesker, der har erhvervet sig en saadan

heldig Stilling. De maa finde sig i at betale en nogenlunde rimelig Skat og kan ikke gøre berettigede Indvendinger imod, at Lovgivningen træffer Bestemmelser i den Retning.

Det ærede Medlem henlede Opmærksomheden paa det mærkelige i, at Ministeriet i det andet Ting havde forelagt det Forslag om at bedømme Klager over Erhvervsskatten, som er blevet nødvendigt, efter at Skatteraadene er blevet ophævede. Han mente, hvad der synes at være nogen Rimelighed i, at denne Bestemmelse burde have været indført i dette Lovforslag, hvor den naturligt hører hjemme, men jeg kan tænke mig, at Ministeren har haft en Forudanselse om, hvorledes dette Forslag vilde blive modtaget ogsaa fra det ærede Medlems og hans Partis Side, og dersom man kan slutte fra den Modtagelse, det har faaet, skal man ikke nære Illusioner om Forslagets Gennemførelse. Derfor vilde det maaske have været mindre hensigtsmæssigt at sætte en Bestemmelse som den, der her er Tale om, ind i dette Forslag, der maaske ingen Vegne vil komme. Det er jo en Bestemmelse, der skal igennem i Aar, fordi man skal have at vide, hvor man skal henvende sig med sine Klager for Erhvervsskatternes Vedkommende. Derfor er det vist ganske hensigtsmæssigt, at den kommer som en særlig lille Lov, som det ærede Medlem antagelig ikke vil modsætte sig.

Den Indvending, som synes at være det ærede Medlems Hovedindvending, at man skulde have saavel Grundskatten som denne Lov til Behandling samtidig, kan jeg ikke tillægge nogen afgørende Betydning. Hvilke Bestemmelser man senere vil tage om, hvor stor en Del af den kommunale Skat der skal ind gennem den personlige Ligning, og hvor meget der skal lægges paa Grunden, er et Spørgsmaal, der til enhver Tid kan afgøres, og som ikke behøver paa nogen som helst Maade at gribe ind i de Regler, man her foreslaar for den personlige Ligning. Disse Regler kan godt blive ganske de samme, og naar vi faar denne Lov forstandigt affattet, saa kan den udmærket godt blive ved at virke, hvilke Bestemmelser man saa senere maatte tage om at lægge en større eller mindre Del over paa Grundværdien. Men jeg tilstaar, at saaledes som Forslaget blev modtaget fra det ærede